

**WHODUNIT
MYSTERIES II**

Inleiding

Een hele poos voordat de superheld een plekje in onze collectieve verbeelding kreeg, was er al een figuur die voor gerechtigheid streed en tijdens die spannende missie buitengewone krachten in de strijd gooide: de speurneus!

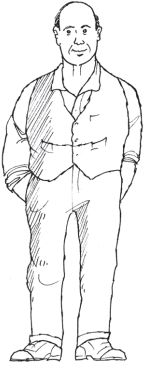
De krachten waar speurneuzen over beschikken, zorgen er niet voor dat ze kunnen vliegen of supersterk zijn, maar het zijn de krachten van deductie, inzicht en een diep begrip van menselijke drijfveren. Soms zijn ze jong en flink en hollen ze achter aanwijzingen en verdachten aan. Soms lijken ze ongevaarlijk en onnozel en zitten ze liever met een onschuldige blik in hun fauteuil terwijl ze hun doelwit in hun web verstrikken. Wat een speurneus van de gemiddelde detective onderscheidt is het vermogen om alle aanwijzingen te vinden en de puzzel op te lossen, om de waarheid onder het vernisje van deceptie bloot te leggen.

Speurneuzen stellen je van nature op je gemak, zelfs als ze excentrieke trekjes of bepaalde gebreken hebben. Zelfs een verhaal over de laaghartigste of gruwelijkste misdaad is draaglijk wanneer een speurneus onvermoeibaar alles aan het licht brengt. De oplossing achterhalen is een vorm van catharsis en een openbaring, waarbij je eigen theorieën worden beproefd en bevestigd, of juist op verrassende wijze worden verworpen.

Elk verhaal in dit boek is een nieuwe puzzel, jouw kans om de speurneus tijdens het onderzoek terzijde te staan en uiteindelijk uit te vogelen wie de dader is. Alle aanwijzingen die je nodig hebt zijn aanwezig in het verhaal, hoewel het niet altijd makkelijk zal zijn om het juiste bewijsmateriaal te ontdekken.

De niveau 1 zaken zijn eenvoudiger, waarbij je maar een paar details nodig hebt om de waarheid te achterhalen, terwijl de niveau 2 zaken iets ingewikkelder van aard zijn, met verschillende relevante elementen. Voor elk verhaal zijn hints beschikbaar, mocht je daar gebruik van willen maken.

Je onderzoeken zullen door vier speurneuzen geleid worden:

Joe Hollobone is een ogenschijnlijk onbeduidende klusjesman achter wiens vriendelijke gezicht en gedrongen gestalte zowel een crimineel verleden als een scherpe geest schuilgaat. Hij houdt ervan om een klus te klaren, of dat nou een verbouwing, een reparatie, of een onoplosbare misdaad is.

Inspecteur Radford en **rechercheur Axton** zijn een stel detectives. Radford was ooit profvoetballer en is na een beenblessure bij de politie gegaan, waar hij zich, dankzij zijn doorzettingsvermogen en bescheiden roem, tot inspecteur heeft weten op te werken.

Hij heeft Wilfred Axton onder zijn hoede genomen, een schijnbaar verstrooide jongeman met een bijzonder talent om dingen op te merken die niemand anders opvallen.

Mary Fitzgerald is een jonge zangeres uit een rijk milieu, die gedurende haar jaren in Londen een voorliefde voor jazzmuziek heeft ontwikkeld. De grote kring vrienden en kennissen van deze pientere jongedame doet geregeld een beroep op haar indrukwekkende mensenkennis.

Helen Parnacki, het nichtje van de befaamde detective 'Paddington'. Parnacki, komt op haar omgeving over als een ingetogen, verlegen vrouw, maar wonderlijk genoeg is ze vaak ter plekke bezig met een of ander karwei als zich ergens een mysterie voltrekt. Soms lost ze misdaden op zonder dat mensen om haar heen ook maar iets doorhebben.

Veel speurplezier!
Joel Jessup.

**Niveau 1
ZAKEN**

3. Een onkiese zaak

Inspiceur Radford werpt een bedenkelijke blik op het standbeeld.

‘Apollonia, zeg je?’ merkt hij op tegen rechercheur Axton, die zoals gewoonlijk met wijd open ogen de kamer doorloopt en alles in zich opneemt.

‘Ja, de patroonheilige van tandartsen. Misschien dachten ze dat mensen in de wachtkamer daardoor niet bang zouden zijn om vergeten te worden, of zoiets.’

‘Het is gewoon een standbeeld, Axton,’ zegt Radford.

‘Juist,’ antwoordt hij, terwijl hij een blik onder de linkerarm werpt. ‘Hier zit niets ...’

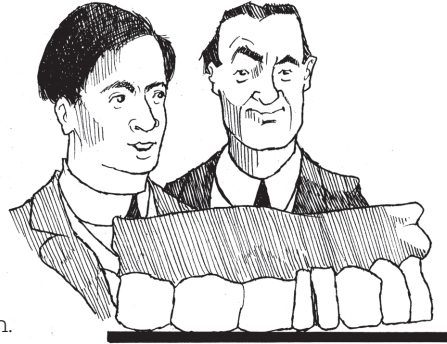
Radford schudt langzaam zijn hoofd en loopt het kantoor binnen om Percival Winchester, de tandarts van de praktijk, te spreken.

De politie van Surrey is ’s ochtends rond negen uur gebeld. Er is met brute kracht in Winchesters tandartspraktijk ingebroken; de boel is volledig overhoop gehaald en er zijn dure tandartsinstrumenten gestolen.

Maar Radford maakt zich weinig zorgen over deze zaak, want hoewel er geen getuigen zijn, hebben ze wel belangrijk bewijsmateriaal: een bijtafdruk op de arm van het standbeeld!

‘Het is die Arthur Sumpter,’ sist Winchester, alsof hij de naam niet hardop durft uit te spreken. ‘Zo’n vier maanden geleden zag ik hem op straat lopen en zijn tanden waren ... ongelofelijk. Ik heb nog nooit zo’n opeenhoping van tandheelkundige problematiek in één mond gezien! Tandbederf, scheef doorgekomen tanden, te veel zichtbaar tandvlees ... Ik móest een afdruk van zijn tanden zien te krijgen, zodat ik er bij de volgende verenigingsbijeenkomst een gipsmodel van kon laten zien. Daar begonnen de problemen ...’

‘Het leek wel een rijtje sloophuizen!’ zegt Rachel Talbot, Winchesters assistente, die de kamer binnen is komen lopen. ‘En lieve help, die adem! Toen we hem eenmaal in de stoel hadden gekregen en bezig waren om een afdruk van zijn boventanden te maken, begon hij erover dat hij beroemd zou worden en

hoeveel geld hij wel niet zou verdienen ...'

Winchester loopt rood aan. 'Ja, het was behoorlijk ongepast en ik ben bang dat ik te aardig ben geweest. We hebben de eerste afdruk afgemaakt en hem vervolgens naar buiten gewerkt, met een schijntje voor de moeite. Maar vanaf dat moment kwam hij elke dag naar de praktijk om te vragen of ik al iets gehoord had en hij wilde mijn instrumenten zien en had het erover hoeveel tandartsen verdienen. Hij raakte geobsedeerd!'

'Maar u heeft zijn tanden wel op de conferentie laten zien?' vraagt Radford, terwijl hij een tikje geeft tegen het bronzen model van Sumpters boventanden, dat op het bureau ligt. Winchester lijkt het als presse-papier te gebruiken.

'Jazeker, maar ik hem heb ruim tien keer meer gegeven dan ik een proefpersoon normaal gesproken geef ...'

'En vervolgens heeft u de wijkagenten gevraagd of ze hem konden wegjagen?' vraagt Radford, die de verslagen heeft doorgenomen.

'Pas toen hij begon te dreigen!' zegt tandartsassistente Talbot. 'Hij werd kwaad dat hij niets had vernomen, vroeg om meer geld en beweerde dat we misbruik van hem maakten! Het was beangstigend!'

'Ik heb agent Grenville gewoon gevraagd of hij eens met hem wilde praten,' zegt Winchester. 'En aanvankelijk hielp dat en zagen we Sumpter bijna een hele week niet, maar toen begon hij in de buurt rond te hangen; hij sprak ons niet aan, maar stond gewoon woest te staren ... En hij volgde mijn assistente naar huis!'

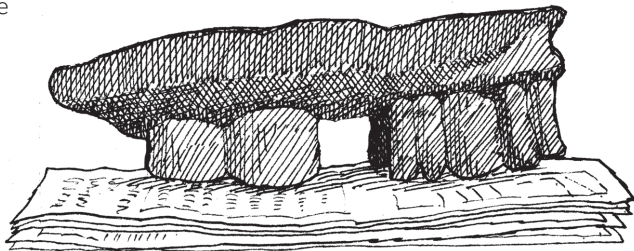
'Is Enkins een veelvoorkomende achternaam?' vraagt Axton als hij binnenkomt.

'Pardon?' vraagt Winchester verward.

'U heeft daar een grafiek van ene meneer Enkins liggen,' zegt hij, terwijl hij naar een witte map op het bureau wijst. Axton buigt zich voorover en veegt wat wit poeder van de bovenkant. 'Er staat Jenkins, er lag gewoon wat stof op de J ...'

'Vergeeft u mijn agent alstublieft zijn ... nieuwsgierigheid,' zegt Radford, terwijl hij Axton weer de wachtkamer in duwt.

'Goed, dus u stelde Grenville op de hoogte van Sumpters alsmäär dreigender wordende houding ...'

‘Inderdaad, maar hij zei dat hij Sumpter wel waarschuwingen kon geven, maar dat hij hem niet kon opsluiten zolang hij geen misdadaad had begaan!’ zegt Winchester.

‘En dat is nu het geval! Toen ik arriveerde was alles overhoopgehaald en zaten er bijtsporen op de arm van het standbeeld! Stel dat ik er was geweest, zou hij mij dan ook hebben gebeten?’ vraagt Talbot angstig.

Er klinkt opeens een hoop tumult in de wachtkamer en Radford glipt naar buiten en sluit de kantoordeur achter zich. Hij ziet een man, het moet Sumpter zijn, die door wijkagent Grenville in de houdgreep wordt gehouden.

‘Laat me los!’ schreeuwt Sumpter en Radford hoort gedempte, bezorgde kreten uit het kantoor achter hem komen.

‘Waarom heb je hem hier naartoe gebracht, Grenville, en niet naar het politiebureau?’ vraagt Radford met een zucht.

‘Hij is moeilijk onder controle te houden meneer, en ik wist dat u hier was, dus dit leek me logischer.’

‘Ik heb niets gedaan!’ zegt Sumpter kwaad.

‘Deze tandafdrukken vertellen toch een ander verhaal!’ zegt Grenville, terwijl hij naar de arm van het standbeeld wijst.

‘Tandafdruk,’ verbetert Axton hem, terwijl hij op zijn gemak de Punch staat te lezen die hij van tafel heeft geplukt.

‘Waar haal ik de kracht vandaan om in de arm van een standbeeld te bijten?’ vraagt Sumpter, die tot bedaren komt.

‘Het standbeeld is van gips, dus het is zeker mogelijk om erin te bijten,’ zegt Axton zonder op te kijken.

‘Ik kan het niet geweest zijn, ik zat ziek thuis!’ zegt Sumpter.

‘Grenville, breng hem naar het politiebureau ...’ zegt Radford.

‘Wacht!’ zegt Axton, terwijl hij het tijdschrift dichtslaat. ‘Hij is onschuldig.’

Hoe weet rechercheur Axton dat Sumpter onschuldig is?

30. Londen staat in brand!

De brandweerkazerne van Chertsey wordt omstreeks kwart over twee 's nachts gebeld door een hysterisch schreeuwende man.

'O God, alles staat in brand, Londen is een vuurzee! St. Pauls kathedraal gaat in vlammen op, het paleis van Westminster stort in, alles staat in lichterlaaie!'

De brandweerman die wakker wordt gebeld is even overdonderd, maar vervolgens geïrriteerd. 'Meneer, als dit geen grap is, raad ik u aan de Londense brandweer te bellen en niet die van Chertsey!'

'Maar ik woon in Addlestone!'

De brandweer arriveert uiteindelijk om vijf uur en dan wordt duidelijk dat het bedoelde Londen een maquette is in het tuinhuisje van Meriwether Marville.

De volgende dag staat agent Axton de ravage te inspecteren. 'Ik wou dat ik dit voor de brand gezien had!' zegt hij tegen inspecteur Radford, die Marville ondervraagt.

Na de dood van zijn vrouw, nu zes jaar geleden, is Meriwether Marville op zijn 56^e vervroegd met pensioen gegaan en heeft hij zijn leven gewijd aan het maken van een maquette van het district City of Westminster.

'Het is eigenlijk het stadsdeel zoals het in 1901 was, toen ik er met Penelope woonde,' zegt Marville. 'Ik heb foto's en bouwtekeningen gebruikt, maar veel kon ik uit mijn herinnering namaken.'

'Wie weet ervan?' vraagt inspecteur Radford.

'Iedereen, vermoed ik. Maar niemand heeft het echt gezien. Ik laat geen bezoekers toe, het is nog lang niet klaar! Ik heb de klokkentoren van het paleis van Westminster pas gisteravond werkend gekregen. Ik heb het tuinhuis zorgvuldig op slot gedaan en ben gaan slapen, maar werd wakker door het knappen van het vuur en toen ik ging kijken was het slot opengebroken en stond mijn Londen in lichterlaaie!'

'De brandweer kon niet veel doen,' zegt Axton. 'Ze zeiden dat alles erop wees dat de brandstichter van wanten wist. Het is zelfs zo gedaan dat alleen de maquette vlam zou vatten en het vuur zich niet verder zou verspreiden!'

'Dus wie heeft de maquette wel gezien?' vraagt Radford.

'Ik heb het aan die hansworst Duncan Hamm laten zien, hij is ook een modelbouwer. Dat was een grote fout, hij blijft hij me telkens lastigvallen!'

‘Is hij jaloers?’

‘Misschien, maar hij wil dat ik de hele handel naar het modeldorp verhuis dat hij aan het opbouwen is. Ik zei dat hij naar de maan kon lopen, maar hij houdt er maar niet over op.’

‘En uw dochter, meneer, u zei dat zij bij u inwoont?’ vraagt Radford.

‘Ja, maar zij herinnert zich amper dat de maquette bestaat,’ zegt Meriwether op wrange toon. ‘Ik heb hem een paar jaar geleden aan haar laten zien en zelfs aangegeven dat ze mee mocht helpen,

maar het interesseerde haar geen zier. Ze vindt die knul, die Clegg, veel interessanter.’

‘Gareth Clegg?’ vraagt Radford belangstellend. Marville knikt en Radford verontschuldigt zich en sleept Axton mee: hij weet bij wie ze als eerste langsgaan.

Gareth Clegg is een beruchte plaatselijke pyromaan, of dat was hij tien jaar geleden in elk geval. Van kerkhoven tot achtertuinen, geen plek was tegen zijn misdaden bestand. Maar sinds zijn vrijlating beweert hij tot inkeer gekomen te zijn en tegenwoordig werkt hij zelfs op een van de boerderijen waar hij ooit een enorme brand tussen de hooibalen heeft gesticht.

‘Het verbaast me dat de boer je vertrouwt,’ zegt Radford, terwijl Clegg een varkensstal staat uit te mesten.

‘Ik stond paf!’ zegt Clegg. ‘Ik kwam alleen langs om mijn excuses aan te bieden, maar toen bood hij me de baan aan, omdat hij in tweede kansen gelooft.’

‘Ik geloof in harde feiten,’ zegt Radford. ‘Waar was je gisteravond?’

‘Met een paar vrienden in de kroeg. Zij kunnen voor me instaan. Ik hoef geen brand meer te stichten, inspecteur.’

‘Maar je hebt je zinnen op Millicent Marville gezet?’

Clegg lacht schamper. ‘Niet bepaald! Zij heeft even achter mij aangelopen, leuk meisje, maar ze is mij te jong. Ze vroeg wat dingen over de gevangenis en brandstichten, dus ik heb hier en daar wat losgelaten, maar ik praat tegenwoordig liever over het boerenleven. Ze vond het denk ik gewoon wel spannend. Ik doe er niet meer aan!’

Als ze terugkomen is Millicent Marville thuis en staat ze met haar vader te praten. Het is een wilskrachtige jonge vrouw die de inspecteur recht aankijkt.

‘Nee, ik heb geen idee wie zoiets zou doen, maar ik vind het een zegen. Mijn vader zit altijd maar in die schuur, hij moet eropuit, een echt leven leiden! Hij steekt zoveel werk in die stomme huisjes en miniduijjes op Trafalgar Square, maar het is gewoon speelgoed en allemaal nep. Op een gegeven moment zag ik dat hij de Big Ben met de echte klok gelijk had gezet! Hoe kan hij dat gedaan hebben zonder zich te realiseren hoeveel uren hij daar elke dag verspilt?’

‘Ik heb begrepen dat je weleens met Gareth Clegg afspreekt,’ zegt Radford.

‘Ach kom, inspecteur, zijn pyromanenjaren is hij wel ontgroeid, hij was nog maar een jongen. Hoe kunnen we uitsluiten dat vader niet gewoon een kaars heeft laten branden of zoiets? Misschien had hij wel werkende gaslantaarntjes, ik zou het niet weten,’ zegt ze onverschillig.

Radford was van plan geweest om Duncan Hamm op te zoeken, maar even later komt de man zelf al aangereden. Hij ziet er net zo ontredderd uit als Meriwether.

‘Is het waar? De hele maquette? Wat zonde!’ roept hij.

‘Was u boos dat Marville weigerde om zijn maquette in uw dorp te plaatsen?’ vraagt Radford.

‘Wat? Nee! Daar respecteer ik Meriwether te veel voor. En ik dacht dat hij nog wel zou bijdraaien. Was het een ongeluk?’

‘Nee. Waar was u gisteravond, meneer?’

‘Ik? U denkt toch niet dat ... Nou, ik was thuis bij mijn vrouw. Maar meneer, ik zou de Mona Lisa nog liever verbranden! Meriwether is briljant!’

‘Zal ik hem arresteren meneer?’ vraagt Axton, die achter hem opduikt.

‘Omdat hij dreigt de Mona Lisa te verbranden?’

‘Nee, Axton, let toch eens op, knul.’

‘O, dat doe ik ook, meneer. Ik weet precies wie het gedaan heeft.’

Wie verdenkt agent Axton ervan de maquette van Londen in brand te hebben gestoken?